-□□□□□□□□□ □□ □□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□

சந்தரு வறேு யாருமல்ல. அவள் கணவன்தான். 15வருடத் திருமண வாழ்க்கை. அன்புக்குச் சின்னமாக நிலாவினி அவர்களின் சலெ்ல மகள்.

"நறே் று இரவுவரை அன்பாகத்தானே இருந்தான்...! நடித்தானா...?" காலயைில் இப்படி ஒரு கண்டதை் தக்கிப் பாேடுவான் என அவள் கனவில் கூட நினைக்கவில்லை.

"உமா உம்மாேடை நான் கொஞ்சம் கதைக்காேணும்." காலயைில் தநேீ ருடன் சனெ்ற உமா, படுக்கயைிலிருந்த அவனை எழுப்பிய பாேது குழநை்தான். அவனது வார்த்தயைின் பரிவில் நகெிழ்ந்து, அப்படியே அவனருகில் கட்டில் நுனியில் அமர்ந்து, அவன் மார்பின் சுருண்ட கசேங்களகை் காேதியபடி "சாொல்லுங்காே" என்றாள் மிக அன்பாக.

"நீ அழக் கூடாது."

"சும்மா சாொல்லுங்காே."

சில கணங்கள் நிதானித்து "உமா நான் இண்டயைிலயைிருந்து முன்சனில் தங்கப் பாேறன்."

"ஏன்....?" மிகவும் திடுக்கிட்டவளாய்

"ஓவ்வாொருநாளும் பயணஞ் சயெ்யிறது சரியான கஸ்டமாயிருக்கு."

"இவ்வளவு நாளும் சயெ்தனிங்கள்தானே! இப்ப மட்டும் என்ன வந்தது..?"

"பார்த்தீ ரே..! இப்பவரேனெ்சன் ஆகிறீ ர். நான் இன்னும் விசயத்துக்கே வரலேல்லை. "

" ..... "

சந்தருவின் பாதிரக்கு மாெனமாக தனக்குள் விடை தடேினாள்.

"உமா உமக்குத் தரியுந்தானே என்னாேடை அந்தச் சக்கி என்ற சகெ்கொஸ்லாவியப் பாொம்பிளை வலேை சயெ்யிறது..?"

"ஓமாேம். பூருசன்காரன் விட்டிட்டுப் பாேயிட்டான் எண்டு சாொன்னனிங்கள். அவள்தானே.....! பாவம்..... அவளின்ரை மகன் எப்பிடி இருக்கிறான்?"

"அது வந்து..... உமா..! அவளின்ரை மகன் சரியான சுகமில்லாமல் இருக்கிறான். அவளுக்கு என்ரை உதவி தவேபை் படுது. அதுதான் என்னை வந்து.... "

"வந்து..... "

"தன்னோடடை இருக்கச் சொல்லிக் கடே்கிறாள். "

"அதுக்கு.....! "

"அதுதான் அவளோடடை பேோய் கொஞ்ச நாளகைக்கு இருப்பமணெ்டு
தீ ர்மானிசச்சிருக்கிறன்."

விக்கித்துப் பேோன உமா விருட்டனெ்று கட்டிலில் இருந்து எழுந்து விட்டாள். ஓரு கணம் தூடிக்க மறந்த அவளது இதயம் மீ ண்டும் அவசரமாகத் தூடிக்கத் தொடங்கியது. வார்த்தகைள் வளெி வர மறுத்தன.

"யோசிக்காதயைும். நான் உம்மட்டயைும் வந்து வந்து பேோவன். உமக்கனெ்ன கூறை இஞ்சை இருக்கு. ஊரிலை பேோலை அடுப்பை ஊதி... உடுப்பகை் கல்லிலை அடிசச்துத் தோய்சச்சு... இப்பிடி ஓரு கஸ்டமும் இல்லதை்தானே... எல்லா வசதிகளும் இருக்குத்தானே. "

"இதலெ்லாம் நீ ங்களாகுமோ..? நீ ங்கள் அவளை விரும்பிறீ ங்களோ...?"

"இல்லை... இல்லை... அவள்தான் என்னை உயிருக்குயிராய் விரும்பூறாள். நான் இல்லையெணெ்டால் அவளுக்கு ஓரு துணையும் இல்லை. "

"நானும் அம்மா அப்பா சகோதரங்களையெல்லாம் விட்டிட்டு வந்திருக்கிறன். இந்தப் பரெிய ஜரே்மனியிலை உங்களையும் நிலாவினியையும் விட்டால் எனக்கும் வறேை ஆர் இருக்கினம்?" இப்பேோது அவளிடம் அழுகை பொங்கியது.

"ஏன் இப்ப அழுறீ ர்? நான் உம்மட்டயைும் வருவன்தானே. நீ ர் படிசச் பொம்பிளை இதை அனுசரிசச்சுப் பேோகேணும். ஊருலகத்திலை நடக்காத விசயமே இது...!"

"நோ... என்னாலை ஓரு நாளும் இதுக்கு ஒப்புக் கொள்ளலோது."

உமா கோபமாக மூன்னறேி ம்ர்க்கத்தனமாக அவனது மார்பில் குத்தினாள். நுள்ளினாள். மூகமலெ்லாம் பிறாண்டினாள். அவன் அவளதை் தள்ளி விட்டு "பொம்பிளை மாதிரி நடந்து கொள்ளும்." என்று கத்தினான். அவனது இடது கன்னத்தில் இவளது நகம் பட்டு இரத்தம் துளிர்த்து நின்றது. வலியோடு அதுதை் தடவியவன் கயைில் பட்ட இரத்தத்தை அவளிடம் காட்டி, "இங்கை பாரும் எனக்கு இரத்தக் காயம் வர்ற அளவுக்கு பிறாண்டியிருக்கிறீ ர். இதுக்கு மலேை என்னதை் தொட்டீ ரோ..! நடக்கிறது வறேை. நானும் சும்மா இருக்க மாட்டன். என்ரை மூடிவு மூடிவாகீ ட்டுது. ஓத்துப் பேோனீ ர் எண்டால் உமக்கும் நல்லது. எனக்கும் நல்லது. நிலாவினிக்கும் நல்லது. இல்லாட்டி நீ ர்தான் கஸ்டப் படுவீ ர். நிலாவினிக்கு இதொணெ்டும் தரெியத் தவேையில்லை. "

உமாவுக்கு மலபை்பாக இருந்தது. தனது ம்ர்க்கத் தனமான சயெ்கையில் எரிசச்லாகவும், வடெ்கமாகவும் இருந்தது. "என்னவலெ்லாம் இவன் சொல்கிறான்" என்று கலக்கமாகவும் இருந்தது. சக்கியபை் பற்றி சந்தூரு ஏற்கனெவே சொல்லியிருக்கிறான். அவளுக்காக உமாவும் பரிதாபப் பட்டிருக்கிறாள். அதுக்காக சந்தூருவே பேோய் சக்கிக்கு வாழ்க்கை கொடுப்பதனெ்பது எந்த வகையில் நியாயமானது? "இவன் சொல்வதலெ்லாம் உண்மதைானா அல்லது தன்னசை் சீ ண்டி விட்டு

வடேிக்கை பார்க்கிறானா" என்று கூழம்பினாள்.

நிலாவினியும் வீ ட்டில் இல்லை. பாடசாலை ர□ர் என்று பாேய் விட்டாள். திரும்பி வர இன்னும் எட்டு நாட்களாகும்.

"நீ ங்கள் சும்மா பகிடிக்குத்தானே சாொல்லுறிங்கள்...?" ஓரு நப்பாசயைாேடு கடே்டாள்.

"இல்லை உமா. சீ ரியஸாத்தான் சாொல்லுறன். எனக்கு உம்மயைும் விருப்பம்தான். ஆனால் இப்ப சக்கிக்கு என்ரை உதவி தவேை. "

இயலாமை என்ற ஒன்று இப்பாே உமாவை ஆக்கிரமித்தது. "ஓ....." வனெ்று கூழறினாள்.

"ஏனப்பா இப்படிக் கூழறுறீ ர்? பக்கத்து வீ ட்டுச் சனத்துக்கலெ்லாம் கடே்கப் பாேகுது. என்ன நினைக்குங்கள். ஊரணெ்டு நினைசெ்சீ ரே. ஏதாே ம□ண்டாந்தர கூடும்பங்கள் மாதிரிக் கதத்திறீ ர்!"

"ஆர் என்ன நினைசெ்சாலும் எனக்குப் பரவாயில்லை. நீ ங்கள் சயெ்யத் துணிஞ்சது மட்டும் மூதலாந்தரமா இருக்காே..?"

வார்த்தகைள் மிகச் ச□டாக அநாகரிகமாக நீ ண்டு... ஒன்றாேடாென்று மாேதி.. உமாவுக்கு, சந்தாரு மூரட்டுத்தனமாக அடிக்க, உமா தன்னகை் காத்துக் கொள்ள எண்ணி, இழுத்துப் பறித்து கதவில் இருந்த திறப்பயைும் இழுத்து எடுத்துக் கொண்டு வளெியில் ஓடினாள். கொஞ்ச நரேம் என்ன சயெ்வதனெ்று தரியாமல் நின்றவள்... காரயைும் எடுத்துக் கொண்டு இலக்குத் தரியாமல் ஓடி.. சிவப்பு லறை்றில் தரித்து நின்றாள்.

சிக்னல் பச்சயைாக, பின்னிருந்த காரோட்டி கோன் அடித்து "த□ங்குகிறாயா...?" என்று சகைை காட்டிச் சினக்க.. சிந்தனயைிலிருந்து தற்காலிகமாக விடுபட்டு..... மீ ண்டும் பலம் கொண்ட மட்டும் அக்சிலடே்டரை அழுத்தி சீ றிக் கொண்டு பறந்தாள்.

ஓரு பாடசாலயைின் மூன் ஓரு கூழந்தை வீ தியகை் கடப்பதை கடசைி சகெ்கனில் கண்டு அவசரமாக பிறகே்கை அழுத்தினாள். "கடவுளே...! நான் என்ன சயெ்கிறனே். அந்தப் பிள்ளை அடிபட்டிருந்தால்...?" என்று மூனகினாள். அப்படியே பாேனவள் வழியில் உள்ள மகை்கல் தவாேலயத்தின் அருகில், காரை நிறுத்தி விட்டு தவாேலயத்துக்கான படிகளில் ஏறி ஓரிடத்தில் அமர்ந்தாள். அடக்க மூடியாமல் அழுதாள். திடீ ரனெ்று நிர்க்கதியாகப் பாேய் விட்டது பாேல உணர்ந்தாள். பதை்தியம் பிடித்தவள் பாேல அரற்றினாள். யாேசிக்க மூடியாமல் ம□ளபை்பகுதி நாொந்தது. கண்களின் மூன்னே மலெ்லிய பூகமைண்டலம் பாேல எதுவாே மறதை்தது. எதயைும் சரியாகச் சிந்திக்க மூடியாமல் திண்டாடினாள்.

சந்தாருவுக்கும் அவளுக்கும் இடயைில் அடிக்கடி சின்னச் சின்னச் சண்டகைள் சச்சரவுகள் என்று வரத் தவறுவதில்லதை்தான். சண்டகைள் கருத்து வறேுபாடுகள் இல்லாத கூடும்பங்களா..? சில சமயங்களில் சந்தாருவின் மலே் சந்தகேங்களும் வந்து பாொங்கியிருக்கிறாள்தான். அவயைும் சந்தாரு க□றும் பாெய்ச் சமாதானங்களில் பாொங்கிய வகேத்தில் அடங்கியும் பாேயிருக்கின்றன. ஆனால் இந்தளவுக்கு தன்னை அப்படியே விட்டு விட்டுப் பாேய் இன்னாொருத்தியுடன் வாழத் துணிந்த அவன் துணிவும், அதை மிகச் சாதாரண விடயம் பாேல அவள் ஏற்றுக் கொள்ள வணே்டுமனெ்ற

அவன் வணே்டுகளோளும், இவளை நிலகைுலதை்து விட்டன. தன்னவன் இன்னொருத்திக்குச் சொந்தம் என்று தரிந்தால் எந்தப் பணெ்ணால்தான் நிலகைுலயைாமல் இருுக்க முடியும்.

தவோலயம் உயர்ந்து கம்பீ ரமாக நின்றது. உல்லாசப் பிரயாணிகள் உள்ளே சனெ்று அதன் உச்சிக்கு ஏறிக் கொணெ்டிருுந்தார்கள். சிலர் உச்சியில் நின்று நகரின் அழகை ரசித்துக் கொணெ்டிருுந்தார்கள். இவளுக்கும் ஓரு விபரீ த ஆசை வந்தது. தானும் போய் ஏறினாள். அதிக எண்ணிக்கயைான வளைந்து வளைந்து சலெ்லும் படிகளில், ஓவ்வொன்றாக ஏறும் போது மனச்சோர்வுடன் உடற் சோர்வும் சரே்ந்து கால்கள் தடுமாறின. தலை சுறுற்றியது. ஆனாலும் ஏறி விட்டாள். ம□ச்சு வாங்கியது. மலேநே நின்று பார்த்தாள். எதுவும் தளெிவில்லாமல் ஏதோ ஓரு மலெ்லிய பூகமைண்டலம் மூன்னே தரிந்தது. பச்சை மரங்கள் க□ட பூகை போர்த்தி வணெ்மை பரே்ந்த பச்சகைளாகத் தரிந்தன. யாரும் எதிர் பார்க்காத ஓரு கணத்தில் எம்பிக் குதித்தாள்.

அங்கு நின்ற எல்லோருமே அதிர்ச்சியில் அவலக்குரல் எழுப்ப அவள் இரத்தமும் சதையுமாய் தவோலயத்தின் படிகளில் சிதறினாள். ஓரு கணம் ஸ்தம்பித்து நின்ற அந்த இடத்தை பொலிஸ்வாகனங்களும் அம்பூலன்ஸ் வண்டியும் அல்லோல கல்லோலப் படுத்தின. சிவப்பும் வளெ்ளையும் கலந்த தடுப்பு நாடாக்கள் கட்டப்பட்டு அந்த வீ தியிலான போக்குவரத்துக்களும் மக்கள் நடமாட்டமும் தடைபடுத்தப் பட்டது.

இது ம□ன்றாவது சாவு. முதலில் 14வயது நிரம்பிய ஓரு யரே்மனிய மாணவி. அடுத்து ஓரு இந்தியத் தமிழ்ப்பணெ். இப்போ இலங்கதை் தமிழ்ப்பணெ். தவோலய உச்சிக்கு இனி யாருமே ஏற முடியாது என்ற அறிவித்தலோடு தவோலயத்தினுள்ளே இருுந்த உச்சிக்கு ஏறும் படிகளை மறித்து கறே் போட்டு பரெிய மாங்காய்ப்ப□ட்டு போடப் பட்டது.

விசாரரணகைள் தொடர்ந்து... சாக்கில் அள்ளிக் கட்டப் பட்ட உமாவின் உடல் என்று சொல்லப் பட்ட சததை் துண்டுகள் அடக்கம் சயெ்யப்பட்டு இரண்டு கிழமகைள் ஓடி விட்டன. சந்துருவதை் தூக்கம் விசாரிக்க உறவினர்கள் என்ற பயெரில் சிலரும், நண்பர்களும் வந்து வந்து போய்க் கொணெ்டிருுந்தார்கள்.

சந்துரு சோகமாய் தாடியை மழிக்காமல் தவேதாஸ் வடேம் போட்டிருுந்தான். யார் வீ ட்டுக்கு வந்தாலும் ஓரு சோகப் பாட்டுள்ள இசதை்தட்டை சுழல விட்டு தன் சோகத்தை இன்னும் பலமாக மற்றவர்களுக்குக் காட்டினான். அழுவாரபை் போல இருுந்து "அவ பாருங்கோ சரியான நல்லவ. ஆனால் யரே்மனியிலை இருுக்கிற எல்லாப் பொம்பிளையைளுக்கும் உள்ள அதே பிரச்சனதைான் அவவுக்கும். தனிமதைான் எல்லாத்துக்கும் காரணம். தாய் தகப்பன் ஊரிலை. சொந்தம் எண்டு சொல்லிக் கொள்ள ஓருவரும் பக்கத்திலை இல்லை. நானும் வலேயைோடை. மகள் நிலாவினி பள்ளிக்□டம் ர□ர் எண்டு திரிவாள். இவ நாள் முழுுக்க வீ ட்டிலை தனியத்தானே. அதுதான் அவவுக்கு சரியான மனஅழுுத்தம். எப்பவும் சும்மா இருுந்து அழுறதும்....." சொல்லிக் கொணெ்டே இருுந்தான்.

chandra1200@yahoo.de
7.3.2005

□□□□□□□□□ □□□□□□□□ *2007□□□□ 95*

2. □□□□□□□□: □□□□□□□□□□□ □□□□□!□ - □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ -

காதலினால் அல்ல... பாள்ளிகளை மட்டுந்தான் எங்களால் போட முடிகிறது. எந்தநெ்தப் பாள்ளிகள் இணைநை்து எந்த வடிவில் வாழ்க்கைக் கோலம் அமயைப் போகின்றது என்பதை யாரும் முற்க□ட்டியே உணர்ந்து கொள்வதாகவோ அறிந்து கொள்வதாகவோ எனக்கு்த் தரியெவில்லை. பாள்ளிகளை மட்டுந்தான் எங்களால் போட முடிகிறது. எந்தநெ்தப் பாள்ளிகள் இணைநை்து எந்த வடிவில் வாழ்க்கைக் கோலம் அமயைப் போகின்றது என்பதை யாரும் முற்க□ட்டியே உணர்ந்து கொள்வதாகவோ அறிந்து கொள்வதாகவோ எனக்கு்த் தரியெவில்லை. நறேோ்றுத்தான் போலிருக்கிறது. நீ ஜரே்மனிக்கு வந்தது. நான்கு வருடங்களின் முன் வந்திருந்தாய். பார்த்துப் பசேும் பாக்கியம்தான் எனக்கில்லாமற் போய் விட்டது. பார்க்காமலே இருந்து விடுவோம் என்றாய். பால்ய காலத்து முகங்களையே மனங்களில் வார்த்திருப்போம் என்றாய்.

இன்றைக்கு ஏன் இதலெ்லாம் என் நினைவில் வருகின்றதனெ்றே எனக்கு்த் தரியெவில்லை. இரவின் நிசப்தங்களைக் கலைக்கும் ஒவ்வொரு சப்தங்களும் எனக்கு்க் கடே்கின்றன. ஆழ்ந்து உறங்கிப் போகும் நான் ஏன் இப்படி அர்த்த ராத்தரியில் அர்த்தமற்று விழித்திருக்கிறனே் என்று புரியவில்லை. மனசு கூழம்புகிறது. எதயைோ இழந்தது போலத் தவிக்கிறது.

´எனக்குப் பிரியமான யாருக்கும் ஏதாவது ஆகியிருக்கும்மோ..?´ இருட்டுக்குள் நடந்து வரும் போது த□ரத்தே தெரியும் வபே்பமரத்தில் ´பயே் இருக்கும்மோ!´ என்ற நினைவு வந்தவுடன் கூடல் தறெிக்க ஓடும் சின்னப்பிள்ளை போல, களே்வி தானே்றிய மாத்திரத்தில் மனசு சில்லிடுகிறது. ´வணே்டாம், எந்த அசம்பாவிதங்களும் வணே்டாம். இதற்கு மலே் யாரயைும் இழக்கவோ, யாரும் எதயைாவது இழந்து விட்டார்கள் என்று கடே்கவோ இந்த மனசுக்கு்த் திராணியில்லை.´ நினைவுகளிலிருந்து விலகி ஓடுகிறனே். வபே்பமரத்துக்குப் பயந்து ஓட, வளைவில் தரியும் முடக்குக் காணிக்குள் விருட்சமாய் விரிந்திருக்கும் புளியமரம் மீ ண்டும் பயேை நினைவு படுத்துவது போல் எனக்குள்ளும் வணே்டாத நினைவுகள் வந்து என்னை் பயமுறுத்துகின்றன. கூடல் தறெிக்க ஓடுகிறனே்.

´இல்லை, யாருக்கும் ஒன்று நடந்து விடாது. எனக்கு நித்திரை வராததற்கான காரணம் வறோக இருக்க வணே்டும்.´ இரவிலே உடற்பயிற்சி சயெ்வது அவ்வளவு நல்லதல்ல, என்று ராகினி பலதடவைகள் சொல்லியிருக்கிறாள். இருந்தும் வலேை முடிந்த பின் ரடெ்மில்லரில் 45நிமிடங்கள் ஓடிவிட்டுத்தான் வீ ட்டுக்கு வந்தனே். அதனால்தான் நித்திரை கொள்ள முடியவில்லைப் போலும்.

என்னதான் சமாதானம் சயெ்தாலும், ஏனோ சில நாட்களாகவே மனம் கூழம்பித்தான் இருக்கிறது. இன்று கொஞ்சம் அதிகப் படியாக. என்னவனெ்று புரியாத உணர்த்தல்கள். அடிக்கடி விழிப்பு. படுத்ததும் தூங்கி விடும் என் இயல்பு நிலயைில் இருந்து விலகியிருக்கிறனே். ஏதோ ஒரு யோசனை என்னை அழுத்துகிறது. ஏன் இந்த உணர்வுகள் என்ற களே்வி இந்தச் சில நாட்களுக்குள் பலதடவைகள் எனக்குள் எழுந்து விட்டது. ஆனாலும் ஐரோப்பிய அவசரங்களின□டு என் நாட்களும் விரகைின்றன.

ம்.. மீ ண்டும் நீ ... ஏன் என் நினைவுகளில் வருகிறாய். மனத்திரையில் வலம் வரும் பலந□று முகங்களுக்கு இடையில் நீ கொஞ்சம் அதிகமாகவே வருகிறாய் போலிருக்கிறது. அடிக்கடி வருகிறாய். இந்தச் சில நாட்களுக்குள் உன்னை இன்னும் அதிகமாக நினைக்கிறனே் போல இருக்கிறது. இரண்டு ம□ன்று நாட்களுக்கு முன் ஏதோ ஒரு உந்துதலில் உனது மகளுக்கு ஒரு மின்னஞ்சல் எழுதினனே். உனதும், உன் மனைவியினதும் புகைப்படம் ஒன்று எனக்கு அனுப்பும் படி. அவள் பதிலுக்காக இன்னும் என் மனம் காத்திருக்கிறது. ஏனோ, உன்னைப் பார்க்க வணே்டும் போல மனதுள் ஆவல் எழுகிறது. மனங்களின் தொடுகைகளைத் தவிர வறேெந்தத் தொடர்பும் இல்லாத த□ரத்தில் நீ . உறவினன் என்பதையும் தாண்டிய ஏதோ ஒரு பிரியம் உன் மலே். எனக்கு உன் மலே் இருக்கும் பிரியத்தை விட உனக்கு என் மலே் இருக்கும் பிரியம் அதிகம் என்பதை நான்கு வருடங்களின் முன் நீ ஜரே்மனிக்கு வந்த பாேது தொலைபேசியில் பேசிய பாேதுதான் உணர்ந்தனே். அப்பாேதும் க□ட நாம் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்ளவில்லை. தொலைபேசி என்ற ஒரு சாதனம் இருந்ததால் பேசிக் கொண்டாேம்.

அன்று மிகச் சாதாரணப் பணெ்கள் பாேலவே ந□றில் ஒன்றாய், இல்லையில்லை ஆயிரத்தில் ஒன்றாய், அதை விடப் பொருத்தமாய் உலகத்தில் ஒன்றாய்... சமயைல் மூடித்து, சாப்பாடு மூடித்து, கொஞ்சம் முன்னறே்றமாய், மினுக்கிக் கழுவி மினைக்கடொமல் பாத்திரங்களை டிஸ்வாேசரில் பாேட்டு விட்டு, துடைப்பத்துக்குப் பதிலாக வக்கும் கிளீ னரை எடுத்த பாேதுதான் உனது தொலைபேசி என்னை அழைத்தது. யாராவது தொல்லை பசேுபவர்கள்தான் அழைக்கிறார்களாே என்ற யாேசனையில் மனசுக்குள் சலனித்து விட்டுத்தான் எடுத்தனே்.

என்னை மழுமையாகச் சலனப்பட வைக்க என்றே கனடாவில் இருந்து வந்தாயாே! என்னமாய் பசேி விட்டாய். மீ ண்டும் மீ ண்டுமாய் எனக்குள்ளே அவை ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. நினைவுகளில் மிதக்கின்றன.

அதுக்காக காதல், கத்தரிக்காய் என்று விபரீ தமாய் ஏதும் கற்பிதம் பண்ணி விடாதே. நான் இன்னொருத்தனின் மனைவி. நீ இன்னொருத்தியின் கணவன். சத்தியமாய் உன் மலே் எனக்குக் காதலில்லை. ஆனாலும் என்னைச் சலனப் படுத்துகிறாய். சற்று சஞ்சலப் படுத்துகிறாய். ஒரு வளேை உன் காதலை அன்றே நீ சொல்லியிருந்தால் நானும் உன்னைக் காதலித்திருப்பனோே, என்னவாே..!

எனக்கெனென தரியும்? நீ என்னைக் காதலித்தாய் என்று நான் எங்கு கண்டனே்? பனங்க□டல் தாண்டி, அப்பாவாேடு நான் உன் வீ ட்டுக்கு வரும் பாேதலெல்லாம், மச்சான் நீ என்றும், உன்னை மணப்பது நான் என்றும் அப்பாச்சி சொல்லும் பாேதலெல்லாம் எனக்கதேோ மரப்பாச்சி விளையாட்டுப் பாேலத்தான் இருக்கும்.

திருமணத்தின் அர்த்தமாே, காதலின் சந்தமாே தரியாத அந்த வயதில் அரகை் காற்சட்டகை்கு வளெியே அரநைாண் கயிறு எட்டிப் பார்க்க விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் உன் மீ து எனக்கு எந்த ஈடுபாடுமே வரவில்லை. காதல் மட்டும் எப்படி வரும்? அப்படியிருக்க அப்பாச்சியின் வார்த்தகைள் உன்னுள் ஆழப் பதிந்து பாேனதையும், நான் உனக்குத்தான் என்ற ஆசை உன்னுள் வரே□ன்றி வளர்ந்து விட்டதையும் நான் எப்படி அறிவனே். ஒரு தரமாவது... நான் வளர்ந்த பின்னாவது நீ எனக்குச் சொல்லியிருக்கலாமே.

நான் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகும் நரேங்களில் நீ சந்திக் கடையின் முன் ஒற்றகை்காலதை் தரயைில் ஊன்றிய படி, மற்றக்கால் தொங்கிக் கொண்டு நிற்க சகை்கிளில் தவமிருந்தது எனக்காகத்தான் என்று நான் நினகை்கவயேில்லை. நீ சொன்ன போதுதான் நீ சந்தியில் நின்றதபை் பற்றியே நினதை்துப் பார்க்கிறனே்.

நீ கப்பலில் போய் விட்டாய் என்ற போது மாமியின் கஸ்டங்கள் தீ ர்ந்து விடும் என்று மனம் மகிழ்ந்தனேே தவிர வறேநெ்த உணர்வும் எனக்கு வரவில்லை. நீ மட்டும் எப்படி உனக்குள் அப்படியொரு கனவை வளர்த்துக் கொண்டு திரும்பி வந்தாய். அங்கிருந்தாவது உன் விருப்பத்தை, ஆசயைை, காதலசை் சொல்லி ஓரு கடிதம் எழுதியிருந்திருக்கலாமே!

ம்;.. அதற்கு நான்தான் அவகாசம் தரவில்லையைோ!

சில வருடங்கள் கழித்து, நீ கப்பலில் இருந்து திரும்பி வந்த அன்றே என்னபை் பார்க்க என்று ஓடி வந்ததாய் சொன்னாயே! அப்போது கூட "மாமி..." என்றுதானே கூப்பிட்டுக் கொண்டு வந்தாய். அம்மா மீ து உனக்கு அத்தனை பாசம் என்றுதான் நினதை்தனேே தவிர, உன் வரவு எனக்குள் எந்த சந்தத்தயைும் ஏற்படுத்தவில்லை. நான் என்பாட்டில் என் குழந்தயைை மடியில் வதை்து பால் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தனே். அந்தக் காட்சியில் உன் மனம் நொருங்கிப் போனதகை் கூட நீ யாருக்கும் அன்று சொல்லவில்லையே!

இத்தனை வருடங்கள் கழித்து, நான் பரேப்பிள்ளையையும் கண்ட பின் இதயைெல்லாம் நீ என்னிடம் சொன்ன போது எனக்கு ஏதோ சினிமாப் படத்துக்கான கதயைொன்றகை் கடே்பது போன்ற பிரமதைான் வந்தது. என்ன..? ஓரு வித்தியாசம். வழமயைான கதகைளில் நான் வாசகியாய் அல்லது ரசிகயைாய் இருப்பனே். இந்தக் கதயைில் நானே கதாயநாயகியாய்...

நீ ஜரே்மனிக்கு வந்திருந்த போதும், நான் வர மாடியாது போன அந்தக் கூடும்பச் சந்திப்பில் ஓவ்வொரு அழபை்பு மணியின் போதும் நான்தான் வருகிறனே் என்று எதிர்பார்த்து ஏமாந்தாயாமே! அங்கு வந்திருந்த உறவுகளில் சிலர் என்னிடம் பின்னர் சொன்ன போது நியமாகவே நான் வருந்தினனே். வந்திருக்கலாமே என்று மனசுக்குள் ஆதங்கப் பட்டனே். ஆனாலும் பார்க்காமலே இருந்து விடுவோம் என்றும், பால்ய காலத்து மூகங்களையே மனதில் வார்த்திருப்போம் என்றும் நீ சொல்லிச் சனெ்றதை நினதை்து மனத்தை ஆற்றிக் கொண்டனே்.

எனது 18வயதுக்குப் பிறகு உன்னசை் சந்தித்துக் கொண்டதாய் எனக்கு ஞாபகம் இல்லை. எனது அந்த வயது மூகத்ததை்தான் உனக்குத் தரியும். அதே போல நான் கடசையாகச் சந்தித்த உனது அந்த 23வயது மூகத்ததை்தான் எனக்கும் தரியும்...

இப்போதும் கூட உன் மனவை வலேகை்கும், மகள் பாடசாலகை்கும் சனெ்ற பின்னான தனிமபை் பொழுதுகளில் நீ என்னபை் பற்றிய நினவைுகளில் மூழ்குவாய் என்று சொன்னாயே! அது அவ்வப்போதான தனிமபை் பொழுதுகளில் என் நினவைுகளசை் சீ ண்டுவதை நான் உணர்கிறனே். அதற்காக எனக்கு உன்மலே் காதல் இருக்கிறது என்று மட்டும் நினதை்து விடாதே. இப்போதும் சொல்கிறனே், சத்தியமாக உன் மலே் எனக்குக் காதல் இல்லை.

ஆனாலும் வாழ்க்கை பற்றிய விடை கிடைக்காத சில பல களேவ்விகள் என்னுள் எழுகின்றன. பரியெவர்கள் பாேட்ட பாள்ளிகள் உன் மனதில் மட்டும் கனவுக் காேலமானது ஏன்? என்னை நீ நினைத்ததையும், என்னை நீ காதலித்ததையும் உணராமலயேே நான் வறேொருவனகை்: காதலித்து, கல்யாணம் சயெ்து... என்பாட்டில் வாழ்ந்திருக்கிறனேே! சின்ன உணர்த்தல்கள் க□ட என்னிடம் இல்லாமற் பாேனது எப்படி?

மீ ண்டும் மீ ண்டுமாய் இந்த உன் பற்றிய நினைவுகள் ஏன் வருகின்றன என்று தரியாமலே நான் த□ங்கி விட்டனே் பாேலிருக்கிறது.

விடிந்த பொழுதிலும் மனசு கூழம்பித்தான் இருக்கிறது. எனக்கு்ப் பிரியமான யாருக்கும் ஏதாவது ஆகியிருக்கும்மாே? நினகை்கும் பாேதே வாயில் வகை்கக் கொண்டு பாேன உணவு நழுவி விழுந்து விடுகிறது. என் மலே் பிரியமான யாருக்காவது...? களேவ்விகள் தாேன்றுவதும் வழமை பாேலவே எனக்குள்ளயேே அமுங்கிப் பாேவதுமாய் பொழுது அவசரத்தாேடு விரகைிறது.

வலேையிலும் மனதில் அமதையிலல்லை. வளேகை்கவே வீ ட்டுக்கு வந்து விட வணே்டும் பாேல மனசு அந்தரிக்கிறது. வந்து விட்டனே். அப்பாேதுதான் அந்த அழபை்பு... நீ ;; ஓரு மருத்துவமனயைில் கடுமையான நாேயில் வீ ழ்ந்திருக்கிறாய் என்ற சயெ்தியாேடு.

ஓரு கணம் திக்குமுக்காடி விட்டனே். எப்படியாவது உன்னாேடு பசே வணே்டும் என்று மனம் துடிக்கிறது. நன்றாகக் கததை்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறாய் என்றும் மருத்துவமனை என்பதால் இரவு பசே முடியாது என்றும் காலயைில் பசேும் படியும் சொல்கிறார்கள். சிறிது நரேத்தில் மருத்துவமனகை்கான தொலபைசேி இலக்கத்தை் தருகிறாேம் என்கிறார்கள்.

ஆசிரியர் சந்திரவதனா சலெ்வகுமாரன் மனசுக்குள் அலை பாரள்கிறது. விழிகளில் நீ ர் திரள்கிறது. ஆனாலும் உன்னாேடு பசேலாம் என்ற நம்பிக்கை என்னுள் பலமாக இருக்கிறது. அதிகம் காத்திருக்க வகை்காமல் தொலபைசேி அழகை்கிறது. எடுத்த பாேது, எனது நம்பிக்கைகள் தவிடு பொடியாகின்றன. நீ பாேய் விட்டாயாம். அப்பாேதுதான், அந்தச் சில நிமிடங்களுக்குள்தான்... என்னாேடு பசோமலே பாேய் விட்டாயாம். சொன்னது பாேலவே பார்க்காமலே பாேய் விட்டாய். ஒப்பாரி வதை்து அழுகின்ற அளவுக்கு நான் இல்லை. ஆனாலும் அவ்வப்பாேதான தறே்றுவார் இன்றிய தனிமகைளில் ஆறாமயைில் கொட்டி விடுகிறது கண்ணீ ர்.

9.10.2007
chandra1200@gmail.com

□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ *2003* □□□□ *46*

3. □□□□□□□□: □□□□□□□□ **-** □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ **(**□□□□□□□□**) -**

ராகவன் ஏன் அப்படி நடந்து கொண்டான் என்று எனக்கு இன்று வரை தரியாது.

அன்று பிரயோககணித வகுப்பு முடிந்ததும் 'ஓர்கானிக் கமெிஸ்ட்ரி' தொடங்கியது. பதினோராம் வகுப்புக்கான மாஸ்டர் வரவில்லையெனெ்பதால் அந்த வகுப்பு மாணவர்களையும் எமது 12ம் வகுப்புக்குள் விட்டார்கள். பபெ்பதோன் அவசரமாக வாங்கில் மசேகைளை ஓழுங்கு படுத்தி விட்டது. அது யார் பபெ்பே...! என்ற யோசனை உங்களுக்கு வரலாம். அது பாவம். நாங்கள் பணெ்கள் எல்லோருமாகச் சரே்ந்து அதுக்கு வதை்த பயெர்தான் பபெ்பி. அதனெ்ன அஃறிணையில்... என்று நறெ்றியசை் சுருக்குகிறீ ர்களா? அவனணெ்டு சொல்ல முடியவில்லை. வயதில் மூத்தது. அவர் என்று சொல்ல முடியாத படி பபெ்பே. நாங்கள் ரியறெ்றிக்குள் நுழையும் போது கதவதை் திறந்து விடுவதிலிருந்து கரும்பலகையைச் சுத்தமாக்கி... என்று எல்லாவறெ்றையும் சயெ்து வபை்பதுதான் பபெ்பயேின் வலேை.

யாரோ நாங்கள் பபெ்பே என்று சொல்வதை அதுக்குச் சொல்லி, ஓரு நாள் இடவைளேை நரேம் அது வந்து அதன் அர்த்தம் என்ன? ஏன் தனக்கு அப்பிபி் பயெர் வகை்க வணே்டும் என்று கடே்க எங்களுக்குப் பாவமாகி விட்டது. பயெர் வபை்பதில் மும்முரமாக நின்ற சந்திரப்பிறமோ மட்டும் நஸைாக நழுவி விட்டாள்:

மனசுக்குள் கனவுகளை வளர்த்துக் கொணட்டு மன்மத நினபை்பில் பணெ்களுக்கு நடுவில் வலேை சயெ்து கொணட்பிரந்த பபெ்பே இப்பாதலெ்லாம் எங்களகை் கண்டால் ஏறடெுத்தும் பார்ப்பதில்லை.

சில பதினொன்றாம் வகுப்பு மாணவர்கள் உதவி சயெ்ய, பபெ்பே முகத்தை் தொங்கப் போட்ட படி வாங்கில்களை அடுக்கிக் கொணட்பிரக்கவே ஆண் மாணவர்கள் சிலர் தடால் புடால் என்று ஓடிவந்து அமரத் தொடங்கினார்கள். இடங் காணததால் பக்கப் பாடாகவும் வாங்கில்கள் போடப் பட்டன.

வகுப்பு தொடங்கி விட்டது. பபெ்பே அவசரமாய்ப் பூதுச் சோக்குகளை கொணட்டு வந்து மசேயைில் வதை்து விட்டு வளெியறேி விட்டது.

மணியம் மாஸ்டர் வழக்கம் போல 'ஓர்கானிக் கமெிஸ்ட்ரி'யை இரட்டை அர்த்தம் தொனிக்க விளக்கிக் கொணட்பிரந்தார். சிரிப்பலகைளின் நடுவே அவசரமாய் நோட்ஸ் எடுத்துக் கொணட்பிரந்தோம். திடீ ரனெ்று என் காலில் ஏதோ தட்டுப் பட்டது. திடுக்கிட்டுக் கூனிந்து பார்த்தனே். ஓரு கால் நீ ணட்பிரந்தது. அது பக்கப் பாடாக எனக்கு வலது பக்கமாக வகை்கப் பட்பிரந்த வாங்கிலில் இரந்த ராகவனின் கால். நிமிர்ந்து பார்த்தனே். அவன் கூனிந்த தலை நிமிராமல் நோட்ஸ் எடுத்துக் கொணட்பிரந்தான்.

என்னை விட இளையவன். 11ம் வகுப்பு மாணவன். எனக்குப் பிரயோககணிதம் படிப்பிக்கும் இரத்தினவலே் மாஸ்டரின் மகன். இரத்தினவலே் மாஸ்டர் கடமயைே கண்ணானவர். அவர் வகுப்புக்குள் நுழைந்து விட்டால் ஆர்முடுகல், அமர்முடுகல், வகேம், நரேம், கரும்பலகை, சோக், டஸ்ரர்,..... இவகைள் தவிர வறேெுவும் எம் சிந்தனயைில் சலெ்லாது. 'கமெிஸ்ட்ரி'யில் மாதிரி பிரயோககணித வகுப்பில் நிறயைப் பணெ்களும் இருக்க மாட்டார்கள். ஏதோ பணெ்கள் கணிதம் படிக்கத் தகுதியில்லாதவர்கள் என்பது போல டொக்டர், ரீ ச்சர் கனவுகளோடு உயிரியலும், தாவரவியலும் படிக்கச் சனெ்று விடுவார்கள். நானும் கீ தாவும் இன்பியும்தான் கணிதம் படிப்போம். மிச்ச எல்லாம் படெியன்கள்தான்.

எங்களுக்குத்தான் சின்னதாகக் க□டப் பணெ்களின் பக்கமாகச் சிரிக்காமல் சீ ரியஸாகப் படிப்பிக்கும் இரத்தினவலே் மாஸ்டரின் ஆசிரியத் தன்மையும், திறமையும் தொ¢யும். அதனால் நாங்கள் ம□வரும் அவர் மகன் ராகவனையும் மற்றய மாணவர்கள் போல சாதாரணமாக எண்ணாது சற்று எட்டவே வதை்திருந்தோம்.

இதனெ்னடா...? வாங்கிலுக்குக் கீ ழே தவறுதலாக ஓரு கால் பட்டதுக்கு இத்தனை ஆரவாரமா என உங்களுக்கு ஓரு சிரிப்பான யோசனை வரலாம். அந்தக் காலம் என்ன உதட்டோடு உதடுரசிக் ஹலோ சொல்லும் இன்றய காலமா.? ஓன்றாகப் படிக்கும் மாணவனுடன் க□ட ஓரு வார்த்தை பசோது, ஆண் பணெ் என்று பிரித்து, பிரித்து வதை்து.. கண்கள் சந்தித்துக் கொண்டாலே பாவம் என்பது போல தலகைுனிந்து திரியும் இற்றகைக்கு 28 வருடங்கள் மூந்திய காலமல்லவா அது..!

பார்வயைே தொடக் க□டாது. பூன்னகை.. அது தரியாமல் க□ட ஆண் மாணவர்கள் மூன் பணெ் மாணவர்களுக்குப் ப□க்கக் க□டாது. இந்த நிலயைில் ஓரு ஆண் மாணவனின் கால் பணெ் மாணவியின் காலில் படுவதனெ்பது சும்மாவா..?

ராகவன் தலை கவிண்ட படியே எழுதிக் கொண்டிருந்தான். யாராவது அவதானித்திரும்பார்களா என்று அறிந்து கொள்ள மதெுவாகப் பார்வயைசை் சுழற்றினனே். எல்லோரும் நோட்ஸ் எடுப்பதிலயேே கவனமாக இருந்தார்கள். யாரும் கண்டு கொள்ளவில்லை என்பதில் எனக்குப் பெருநிம்மதி. இருந்தாலும் ஏதோ அவமானப் பட்டுப் போன மாதிரியான ஓரு உணர்வு. மூன் வாங்கிலில்தான் நான் இருந்தனே். எனக்கு நரேதெிரே கரும்பலகைக்கு மூன் நின்று படிப்பித்துக் கொண்டிருக்கும் மணியம் மாஸ்டர் கண்டிரும்பாரோ என்று மனசுக்குள் ஓரு சின்ன உறுத்தல்.

ராகவன் தலயைை நிமிர்த்தியதை நான் காணவில்லை. அவன் நோட்ஸ் எடுக்கும் விதத்தபை் பார்த்தால் அவன் என் காலில் தட்டுப் பட்டதயைே உணராதவன் போலத் தரிந்தான். தரியாமல்தான் நடந்திருக்கும். அவன் நல்ல படெியன். என் மனசுக்கு நான் க□றிக் கொண்டனே்.

வகுப்பு மூடிந்து வளெியில் வந்த பாேதும் யாரும் இது பற்றி எந்தக் களே்வியும் கடே்க வில்லை. எனக்கு இப்போ தூணிச்சலான நிம்மதி. யாரும் காணவில்லை.

அடுத்த வாரம் பாடசாலகைக்குச் சனெ்ற பாேது எனது நிம்மதி பாடசாலை மதில்களில் கரிக்கட்டியால் கூலகைக்குப் பட்டிருந்தது. ராகவன் என்று எழுதி பக்கத்தில் க□ட்டல் அடயைாளம் போட்டு எனது பயெரும் எழுதப் பட்டிருந்தது. என்னயையும் ராகவனயையும் இணதை்தும் நான் ராகவனின் காலதை் தட்டினனே் என்றும் அரசல் புரசலான கதகைள் பாடசாலசை் சுவர்களில் எதிரொலித்தன.

எனது கால் மாஸ்டரை நோக்கித்தான் நீ ள மூடியுமே தவிர எனக்கு வலது பக்கமாக இருந்த ராகவனின் பக்கமாய் நீ ள மூடியாது. அவனாக வணே்டு மனெ்று என் பக்கம் நீ ட்டினானோ..? அல்லது தவறுதலாக நடந்ததோ எனக்குத் தரியாது. ஆனால் அதை ஓரு தவறான கதயைாக ஊருக்குள் உலாவ விட்டு விட்டான்.

ஏன்ரா இப்படி ஓரு கதயைை உருவாக்கினாய் என்று அன்று அவனிடம் சனெ்று கடே்க ஆண் பணெ்ணுக்கிடயைில் அன்றிருந்த இடவைளெி இடம் தரவில்லை. அதனால்

இன்றுவரை ராகவன் ஏன் அப்படி நடந்து கொண்டான்..? என்ற களே்வி என்னை விட்டு அகலவும் இல்லை.

15.9.03

chandra1200@yahoo.de